

ЕКОНОМІЧНА СТІЙКІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ОСНОВА СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ЗМІН

ХАХАЛЄВ Дмитро¹, ГАГАРІНОВ Олексій²

¹ Департамент податкового контролю стратегічних активів

<https://orcid.org/0009-0007-4861-3550>

xahalev@ukr.net

² Фонд Родина Богдана Гаврилишина,

Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця

<https://orcid.org/0000-0002-3886-8388>

У статті досліджено теоретичні та практичні аспекти економічної стійкості підприємств в умовах глобальних змін. Визначено ключові фактори, що впливають на здатність підприємств ефективно адаптуватися до економічних, екологічних та соціальних викликів сучасного світу. Проаналізовано існуючі підходи до оцінки економічної стійкості підприємств та запропоновано нові методики, які враховують вплив глобалізації, технологічних змін та нестабільності ринку.

Особливу увагу приділено взаємозв'язку економічної стабільності та сталого розвитку підприємств та ролі інновацій у забезпеченні їх конкурентоспроможності. У статті досліджуються шляхи впровадження стійких практик у стратегічне управління компаніями для підвищення їх довгострокової ефективності.

Запропоновано модель оцінки економічної стійкості підприємств, засновану на кількісних та якісних показниках, яка дозволяє врахувати специфіку діяльності в різних галузях економіки. Також проаналізовано практичні кейси компаній, які успішно реалізували стратегії підвищення стійкості в умовах невизначеності.

Слід зазначити, що в умовах зростання невизначеності та глобальних загроз підприємства повинні використовувати гнучкі та адаптивні моделі управління. У статті також підкреслюється важливість стратегічного планування, інновацій та партнерства зацікавлених сторін для досягнення сталого розвитку.

Ключові слова: Економічна стійкість, сталий розвиток, глобальні зміни, інновації, соціальна відповідальність, екологічна відповідальність, конкурентоспроможність, продуктивність, розширення ринку, інвестиції в дослідження та розробки, економічна стабільність, управління ризиками, стратегічне управління, довгострокова ефективність, корпоративна культура.

<https://doi.org/10.31891/mdes/2024-13-19>

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Сучасні підприємства працюють у середовищі, що характеризується динамічними глобальними змінами, такими як економічні кризи, зміни клімату, технологічні перетворення та нестабільність ринку. У таких умовах питання забезпечення економічної стабільності підприємства стає одним із ключових факторів, що впливають на його здатність розвиватися та довгостроково виживати. Економічна стабільність компанії не тільки забезпечує її здатність реагувати на зовнішні виклики, але й є основою для сталого розвитку в довгостроковій перспективі.

Однак більшість компаній стикаються з проблемами у визначенні та реалізації ефективних стратегій сталого економічного розвитку, особливо в контексті глобальних викликів. Тому виникає необхідність дослідження теоретичних і практичних аспектів економічної стійкості підприємств, визначення факторів її формування та розробки інструментів адаптації підприємств до нових умов глобальної економіки.

АНАЛІЗ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА ПУБЛІКАЦІЙ

Методологічні питання вибору та реалізації напрямів підвищення економічної стійкості підприємств були досліджені як вітчизняними, так і зарубіжними вченими-економістами, серед яких Яковенко Я.Ю. [1], В. А. Гросул, Г. С. Мамаєва [2], Деркач М. І. [3], Малюта Л.Я.[4], Смачило І.І.[5], Малик І.П., Каракаш Ю.А. [6], Другова О.С., Фень В.А [7] Башнянин Г. І., Лінтур Г.І. [8]. Дослідженням сталого розвитку підприємств займалися такі науковці як Дейлі Г.Е. [9], Жаданос О.В., Шатоха В.І., Петренко А.Л. [10], Гречко А., Очеретяна О.[11], Малик І. П., Вецко Т. М. [12], Степаненко Т.О.[13], Крючок С. І. [14]

Незважаючи на значний обсяг досліджень, питання стійкого економічного розвитку підприємств різних форм власності залишається недостатньо вивченим і економічна стійкість підприємства як основа сталого розвитку в умовах глобальних змін залишається актуальною.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ

Метою статті є дослідження теоретичних основ та практичних аспектів забезпечення економічної стійкості підприємств в умовах глобальних змін, визначення ключових факторів, що впливають на стійкість, та розробка стратегічних підходів, які сприяють підвищенню адаптивності

підприємств до викликів сучасного економічного середовища і забезпечують їх довгостроковий сталий розвиток.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

У сучасних умовах компанії стикаються з безпрецедентними викликами, пов'язаними з глобальними змінами в економіці, екології та технологіях. Постійна динаміка ринку, технологічні інновації, економічна нестабільність та екологічні загрози вимагають від бізнесу нових підходів до управління та адаптації. Важливим інструментом забезпечення успішного функціонування підприємства є економічна стабільність, яка забезпечує його здатність ефективно реагувати на зовнішні зміни та кризи. Сьогодні сталий економічний розвиток – це не лише фінансовий показник, він також включає соціальні та екологічні аспекти, які є ключовими для досягнення сталого розвитку [1].

Компанії, які не зосереджуються на підвищенні своєї стійкості, ризикують втратити конкурентоспроможність і опинитися в кризовій ситуації. При цьому компанії, які реалізують стратегії сталого економічного розвитку, можуть не тільки зберегти свої позиції на ринку, а й отримати додаткові вигоди. Вивчення питань сталого економічного розвитку є важливим у контексті розробки нових моделей управління бізнесом, що враховують глобальні зміни.

Економічна стабільність компанії визначається її здатністю протистояти зовнішнім викликам і потрясінням, зберігаючи функціональність і конкурентоспроможність [2, с. 104]. Це означає, що компанія має здатність протистояти різноманітним економічним, екологічним, технологічним і політичним змінам без втрати ефективності та здатності забезпечувати стабільний дохід. Сталий економічний розвиток включає кілька важливих елементів: фінансову, операційну та стратегічну стійкість.

Фінансова стабільність відображає здатність компанії забезпечувати платоспроможність і стабільні грошові потоки, незважаючи на зовнішні економічні коливання [3, с. 144]. Це залежить від ефективного управління капіталом, кредитної політики, інвестиційної стратегії та прибутковості компанії. Фінансова стабільність також дає можливість залучати інвестиції, що важливо для подальшого розвитку та зростання.

Операційна стійкість охоплює здатність підприємства ефективно керувати внутрішніми процесами, підтримувати продуктивність і адаптуватися до змін у попиту чи ресурсах. Це включає ефективне управління людськими ресурсами, виробничими процесами та логістикою. Операційна гнучкість дозволяє компанії швидко реагувати на зміни ринку, уникати збитків і підтримувати стабільну роботу в умовах невизначеності [4].

Стратегічна стійкість відображає здатність компанії розробляти та реалізовувати довгострокові плани, які враховують як внутрішні можливості, так і зовнішні загрози. Він включає аналіз конкурентного середовища, інноваційних можливостей і глобальних тенденцій. Стратегічна стійкість дозволяє компанії знаходити нові ринки, розробляти інноваційні продукти та послуги, а також забезпечує постійний розвиток і зростання.

Важливим елементом економічної стабільності є здатність підприємства швидко виходити з кризових ситуацій. Цього можна досягти завдяки ефективному управлінню кризою, що включає наявність чітких планів дій для вирішення надзвичайних ситуацій і криз. Чим швидше підприємство зможе повернутися до нормального функціонування після кризи, тим більшою буде його стабільність.

Теоретичні підходи до економічної стійкості наголошують на диверсифікації ресурсів та управлінні ризиками. Диверсифікація дозволяє компанії стати незалежною від одного джерела доходу або ринку, що знижує ризик втрати стабільності в разі несприятливих змін. Ефективне управління ризиками передбачає виявлення потенційних загроз, оцінку ймовірності їх виникнення та розробку заходів щодо їх мінімізації або усунення [5, с. 115].

Крім того, економічна стабільність компанії тісно пов'язана з її бізнес-моделлю. Модель, що враховує елементи інновацій, сталого розвитку та соціальної відповідальності, забезпечує компанії додаткову стійкість до зовнішніх впливів. Бізнес-моделі, побудовані на гнучкості та адаптивності, дозволяють підприємству не тільки виживати, але й процвітати в умовах постійних змін.

Отже, економічна стабільність компанії – це комплексне поняття, яке поєднує фінансовий, операційний та стратегічний аспекти. Це ключова умова довгострокового розвитку підприємства в умовах глобальної нестабільності та швидких змін економічного середовища [6-8].

Фактори економічної стійкості підприємств можна поділити на кілька ключових категорій: конкурентне середовище, технологічні зміни, екологічні та соціальні виклики, а також конкуренція

на глобальному ринку. Конкурентне середовище включає макроекономічні чинники, такі як рівень інфляції, стабільність валюти та стан ринків, які впливають на здатність підприємства адаптуватися до зовнішніх змін. Технологічні зміни, зокрема інновації та цифровізація, відкривають нові можливості, але водночас вимагають значних інвестицій і швидкої адаптації до нових технологій.

Екологічні та соціальні виклики включають зростаючі вимоги щодо екологічної відповідальності та соціальної справедливості, які стають дедалі важливішими для сталого розвитку підприємств. Нарешті, конкуренція на глобальному ринку змушує підприємства впроваджувати стратегії, спрямовані на підвищення гнучкості та швидкості реакції на зміни умов, що постійно змінюються.

Таким чином, ці фактори взаємодіють між собою, визначаючи здатність підприємства адаптуватися та розвиватися в умовах сучасної економіки (рис.1)

Рис. 1. Фактори економічної стійкості*

*джерело: сформовано автором

Економічна стійкість підприємства забезпечується через взаємодію кількох ключових факторів. Інвестиції в дослідження та розробки, а також впровадження інновацій сприяють зростанню продуктивності та підвищенню конкурентоспроможності. Це дозволяє підприємству ефективніше працювати та розширювати свої ринки.

Економічна стабільність є фундаментом для досягнення сталого розвитку, який полягає в тривалому зростанні без шкоди для ресурсів. Сталий розвиток включає соціальну відповідальність, що передбачає дбайливе ставлення до працівників і суспільства, а також екологічну відповідальність, яка акцентує увагу на необхідності збереження природних ресурсів і мінімізації впливу на навколишнє середовище.

Всі ці фактори взаємопов'язані і створюють цілісну систему, яка дозволяє підприємству не лише залишатися конкурентоспроможним, але й адаптуватися до глобальних змін, зміцнюючи свою позицію на ринку (рис.2).

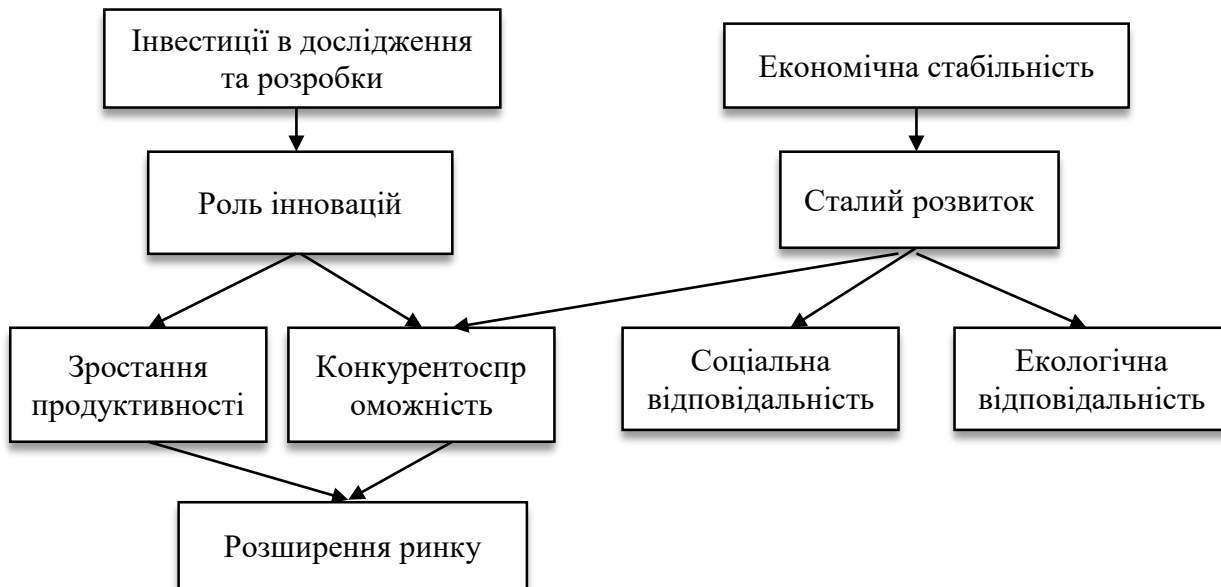

Рис. 2. Взаємозв'язок економічної стабільності та сталого розвитку підприємств у забезпеченні конкурентоспроможності

*джерело: сформовано автором

Впровадження стійких практик у стратегічне управління компаніями є важливим для підвищення їх довгострокової ефективності. Для досягнення цього, компанії повинні інтегрувати принципи сталого розвитку у свою корпоративну стратегію. Це передбачає включення стійких цілей до місії та бачення компанії, що допоможе зміцнити її репутацію та забезпечити стабільний розвиток у майбутньому.

Інвестування в екологічні та соціальні ініціативи також є важливим кроком. Компанії можуть вкладати кошти у проекти, що сприяють зменшенню негативного впливу на навколишнє середовище та підтримці місцевих громад. Це може включати заходи з енергозбереження, управління відходами та соціальні програми для працівників, що сприятиме довготривалому зростанню компанії.

Крім того, розробка та впровадження інновацій є необхідними для підвищення ефективності та конкурентоспроможності. Нові технології та бізнес-моделі допоможуть зменшити витрати, підвищити продуктивність та знизити екологічний вплив.

Компанії також повинні приділяти увагу оцінці ризиків, пов'язаних зі сталим розвитком, таких як кліматичні зміни або соціальні тренди, та використовувати ці виклики як можливості для росту. Важливо також розробляти програми соціальної відповідальності, які будуть підтримувати місцеві громади, працівників і забезпечувати відповідальні бізнес-практики.

Для підвищення довіри та зміцнення відносин з інвесторами та споживачами, компанії повинні впроваджувати прозорість та регулярно звітувати про свої досягнення у сфері сталого розвитку.

Останнім, але не менш важливим аспектом є залучення працівників до реалізації стійких практик. Навчання персоналу та розвиток корпоративної культури, орієнтованої на стійкість, допоможуть мотивувати працівників до активної участі в досягненні стійких цілей компанії (табл.1).

Таким чином, ці шляхи допоможуть компаніям впровадити стійкі практики в стратегічне управління, що підвищить їх довгострокову ефективність і забезпечить успішний розвиток у мінливому глобальному середовищі.

Модель оцінки економічної стійкості підприємств, заснована на кількісних та якісних показниках, дозволяє враховувати різноманітні аспекти діяльності компаній, що забезпечує комплексний підхід до аналізу їх стійкості. Кількісні показники охоплюють фінансові та операційні аспекти діяльності. Це включає фінансову стійкість підприємства, яку можна оцінити через такі показники, як ліквідність, рентабельність активів та власного капіталу, а також рівень

заборгованості. Операційна ефективність визначається через продуктивність праці, інноваційність, оборотність активів і екологічні показники, як-от рівень викидів і енергоефективність [7, с.138].

Окрім кількісних показників, якісні показники відіграють важливу роль у визначенні стратегічних та управлінських аспектів діяльності підприємства. До них належать інноваційна спроможність, соціальна відповідальність, екологічна відповідальність і ефективність управлінських рішень. Важливими є впровадження інновацій та готовність компанії до змін, які забезпечують її конкурентоспроможність на ринку. Також оцінюється рівень соціальної відповідальності підприємства, яка відображає його відданість соціальним програмам і добробуту працівників.

Таблиця 1.

Шляхи впровадження стійких практик у стратегічне управління

Шлях впровадження	Характеристика	Очікувані результати
Інтеграція стійкості у стратегію	Включення стійких цілей у бачення та місію компанії	Підвищення репутації та довгостроковий розвиток
Інвестиції в екологічні та соціальні ініціативи	Вкладення коштів у екологічні та соціальні проекти	Зменшення негативного впливу на довкілля, підтримка громад
Розробка інновацій	Впровадження нових технологій та моделей	Підвищення продуктивності, зменшення витрат
Оцінка ризиків та можливостей	Аналіз кліматичних, соціальних та законодавчих ризиків	Перетворення ризиків на можливості для зростання
Програми соціальної відповідальності	Підтримка працівників і місцевих громад	Зміцнення репутації, підвищення довіри
Підвищення прозорості та звітності	Відкрита звітність про стійкі практики	Збільшення довіри інвесторів та споживачів
Залучення працівників	Навчання працівників і створення культури стійкості	Покращення корпоративної культури, мотивація до стійкості

*джерело: згруповано автором на основі [9-15]

Особливу увагу приділяється екологічній відповідальності компанії, яка включає впровадження екологічних стандартів та зменшення негативного впливу на довкілля. Управлінські показники, як стратегічне планування і гнучкість управління, допомагають визначити здатність підприємства адаптуватися до змін і ефективно планувати своє майбутнє.

Модель також враховує специфіку діяльності у різних галузях економіки шляхом адаптації ваги кожного з показників. Наприклад, у виробничій сфері більшу увагу приділяють екологічним показникам і продуктивності, тоді як у сфері послуг ключовими є інновації та соціальна відповідальність. Для кожної галузі застосовуються власні вагові коефіцієнти, що дозволяє точно оцінити стійкість підприємства [8].

Комплексний підхід до оцінки стійкості ґрунтується на інтегральному показнику, який формується на основі сукупності кількісних та якісних даних. Це дозволяє класифікувати підприємства за рівнем стійкості (висока, середня, низька) і виявляти слабкі місця в управлінні, що потребують покращення.

ВИСНОВКИ З ДАНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

I ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Таким чином, економічна стійкість підприємства є ключовим елементом для забезпечення його сталого розвитку в умовах глобальних змін. Проведене дослідження показало, що здатність підприємства адаптуватися до економічних, екологічних та соціальних викликів значною мірою залежить від інтеграції стійких практик у стратегічне управління. Запропонована модель оцінки економічної стійкості, яка враховує як кількісні, так і якісні показники, дозволяє всебічно оцінити стан підприємства та врахувати специфіку діяльності в різних галузях економіки.

Важливим результатом дослідження є визначення ролі інновацій та корпоративної соціальної відповідальності в забезпеченні довгострокової конкурентоспроможності підприємства. Інтеграція екологічних та соціальних аспектів у бізнес-процеси сприяє не лише підвищенню ефективності діяльності, але й покращенню репутації компанії, зміцненню її відносин із зацікавленими сторонами.

У сучасних умовах глобальних загроз і нестабільності підприємства повинні застосовувати гнучкі та адаптивні управлінські моделі, щоб залишатися конкурентоспроможними та забезпечувати своє стале зростання.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Яковенко Я.Ю. Концепція управління стійким розвитком підприємств. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2019. Випуск 36. С.75-81.
2. В. А. Гросул, Г. С. Мамаєва Теоретичні підходи щодо визначення сутності стійкого розвитку підприємства. *Сталий розвиток економіки*. 2012. № 7. С. 104-107.
3. Деркач М. І. Еволюція економічної теорії сталого розвитку. *Збірник наукових праць ЛНТУ. Луцьк, 2010. Серія "Економічна теорія та економічна історія"*. Вип. 7 (28). Ч. 1. С. 144-159.
4. Малюга Л.Я. Екологічний імператив забезпечення економічної безпеки в контексті сталого розвитку суспільства. *Галицький економічний вісник*. 2014. Т. 44. № 1. С. 21-29.
5. Смачило І.І. Методи управління сталим розвитком підприємства. *Економіка розвитку*. 2012. № 2. С. 115-120.
6. Малик І.П., Каракаш Ю.А. Основні інструменти для забезпечення стійкого розвитку підприємства. Сучасні підходи до управління підприємством: збірник тех. доповідей. Київ: КПІ ім. Ігоря Сікорського, Вид-во «Політехніка», 2018. С. 99.
7. Другова О.С., Фень В.А. Теоретичні аспекти формування фінансової стійкості підприємства *Науковий журнал «Причорноморські економічні студії»*. Одеса, 2018. № 34. с.138-142
8. Башнянин Г. І., Лінтур Г.І. Фінансова стійкість суб'єктів господарювання та шляхи її покращення. *Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії*. 2016. № 2. С. 98-101.
9. Дейлі Г.Е. Сталий розвиток: визначення, принципи, політики. *Науковий вісник*. 2005. № 15.6. С. 27-39.
10. Жаданос О.В., Шатоха В.І., Петренко А.Л. Стратегія сталого розвитку на підприємстві: приклад Європи та досвід України. Дніпро : Дріант, 2017. 79 с.
11. Гречко, А., & Очеретяна, О. (2020). Дослідження еволюції наукової думки в аспектах визначення сутності поняття «сталий розвиток підприємства». *Підприємництво та інновації*, (15), 37-41. <https://doi.org/10.37320/2415-3583/15.6>
12. Малик І. П., Вецко Т. М. Механізм забезпечення сталого розвитку підприємств України. Сучасні підходи до управління підприємством: зб.тез доп. ІХ Всеукраїнської наук.-практ.конф., м. Київ, 12 квіт. 2017 р. Київ, 2017. С. 64-69.
13. Степаненко Т.О. Теоретичні та методичні засади сталого розвитку підприємства. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Економіка і управління*. 2020. Том 31 (40). № 6. С. 136-141.
14. Крючок С. І. Теоретичні засади стійкого економічного розвитку сільськогосподарських підприємств. *Ефективна економіка*. 2015. № 12. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/12_2015/199.pdf

REFERENCES:

1. Yakovenko Ya.Iu. Kontseptsiiia upravlinnia stiikym rozvytkom pidpriemstv. *Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnogo universytetu*. 2019. Vypusk 36. S.75-81.
2. V. A. Hrosul, H. S. Mamaieva Teoretychni pidkhody shchodo vyznachennia sutnosti stiikoho rozvytku pidpriemstva . *Stalyi rozvytok ekonomiky*. 2012. № 7. S. 104-107.
3. Derkach M. I. Evo-liutsiia ekonomichnoi teorii staloho rozvytku. Zbir-nyk naukovykh prats LNTU. Lutsk, 2010. *Seriia "Ekonomichna teoriia ta ekonomichna istoriia"*. Vyp. 7 (28). Ch. 1. S. 144-159.
4. Maliuta L.Ia. Ekolohichni imperatyv zabezpechennia ekonomichnoi bezpeky v konteksti staloho rozvytku suspilstva. *Halytskyi ekonomichnyi visnyk*. 2014. T. 44. № 1. S. 21-29.
5. Smachylo I.I. Metody upravlinnia stalym rozvytkom pidpriemstva. *Ekonomika rozvytku*. 2012. № 2. S. 115-120.
6. Malyk I.P., Karakash Yu.A. Osnovni instrumenty dlia zabezpechennia stiikoho rozvytku pidpriemstva. Suchasni pidkhody do upravlinnia pidpriemstvom: zbirnyk tekh. dopovidei. Kyiv: KPI im. Ihoria Sikorskoho, Vyd-vo «Politekhnika», 2018. S. 99.
7. Druhova O.S., Fen V.A Teoretychni aspekty formuvannia finansovoi stiikosti pidpriemstva *Naukovyi zhurnal «Prychornomorski ekonomichni studii»*. Odessa, 2018. № 34. s.138-142
8. Bashnianyn H. I., Lintur H.I. Finansova stiikist subiektiv hospodariuvannia ta shliakhy yii pokrashchennia. *Ekonomichnyi visnyk Zaporizkoi derzhavnoi inzhenernoi akademii*. 2016. № 2. S. 98-101.
9. Deili H.E. Stalyi rozvytok: vyznachennia, pryntsyipy, polityky. *Naukovyi visnyk*. 2005. № 15.6. S. 27-39.
10. Zhadanos O.V., Shatokha V.I., Petrenko A.L. Stratehiia staloho rozvytku na pidpriemstvi: pryklad Yevropy ta dosvid Ukrainy. Dnipro : Driant, 2017. 79 c.
11. Hrechko, A., & Ocheretiana, O. (2020). Doslidzhennia evoliutsii naukovoï dumky v aspektakh vyznachennia sutnosti poniattia «stalyi rozvytok pidpriemstva». *Pidpriemnytstvo ta innovatsii*, (15), 37-41. <https://doi.org/10.37320/2415-3583/15.6>
12. Malyk I. P., Vetsko T. M. Mekhanizm zabezpechennia staloho rozvytku pidpriemstv Ukrainy. Suchasni pidkhody do upravlinnia pidpriemstvom: zb.tez dop. ІХ Всеукраїнської наук.-практ.конф., м. Київ, 12 квіт. 2017 р. Київ, 2017. С. 64-69.
13. Stepanenko T.O. Teoretychni ta metodychni zasady staloho rozvytku pidpriemstva. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Seria: Ekonomika i upravlinnia*. 2020. Tom 31 (40). № 6. S. 136-141.
14. Kriuchok S. I. Teoretychni zasady stiikoho ekonomichnoho rozvytku silskohospodarskykh pidpriemstv. *Efektivna ekonomika*. 2015. № 12. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/12_2015/199.pdf

ECONOMIC STABILITY OF THE ENTERPRISE AS THE BASIS OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT
UNDER THE CONDITIONS OF GLOBAL CHANGES

KHAKHALIEV Dmytro¹, HAHARINOV Oleksii²

¹ «TAS ESSET Management»

² Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics

The article examines the theoretical and practical aspects of economic resilience in enterprises under global changes. It identifies key factors that affect the ability of companies to effectively adapt to economic, environmental, and social challenges of the modern world. Existing approaches to assessing economic resilience are analyzed, and new methodologies are proposed, considering the impact of globalization, technological change, and market instability.

Particular attention is paid to the relationship between economic stability and sustainable development of enterprises, as well as the role of innovation in ensuring their competitiveness. The article explores the ways in which sustainable practices can be integrated into strategic management to enhance the long-term effectiveness of companies.

A proposed model for evaluating the economic resilience of enterprises is based on both quantitative and qualitative indicators, allowing for the consideration of industry-specific activities. The article also reviews practical case studies of companies that have successfully implemented resilience strategies under conditions of uncertainty.

It is noted that in the face of increasing uncertainty and global threats, companies must adopt flexible and adaptive management models. The article emphasizes the importance of strategic planning, innovation, and stakeholder partnerships for achieving sustainable development.

Moreover, the work delves into the implications of technological advancements and environmental responsibility as key components of a company's long-term resilience. The integration of corporate social responsibility (CSR) into the core business strategy is highlighted as a vital element in building a strong, resilient enterprise. By aligning economic goals with social and environmental imperatives, businesses can create more value over the long term.

The article suggests that the adoption of new technologies, such as digitalization and automation, can further strengthen resilience by improving operational efficiency and mitigating risks. The use of data-driven approaches in decision-making is also discussed as a crucial element for enhancing the adaptive capacity of enterprises.

Keywords: Economic sustainability, sustainable development, global change, innovation, social responsibility, environmental responsibility, competitiveness, productivity, market expansion, investment in research and development, economic stability, risk management, strategic management, long-term performance, corporate culture.